

INHOUD

EERSTE HOOFDSTUK	
Het Avontuur van den Huurder	7
TWEEDE HOOFDSTUK	
De Reis om de Wereld	28
DERDE HOOFDSTUK	
Het Hof en zijn Hofhouding	53
VIERDE HOOFDSTUK	
Rudolf weigert een Geschenk	74
VIJFDE HOOFDSTUK	
In het Land van de Dwerfen	99
ZESDE HOOFDSTUK	
Uit de Hand gegeven	126
ZEVENDE HOOFDSTUK	
De parmantige Schipper	152
ACHTSTE HOOFDSTUK	
De laatste Incarnatie	185

EERSTE HOOFDSTUK

HET AVONTUUR VAN DEN HUURDER

De bel gaat over met een klank als van gebarsten ijzer . . . La Cloche fêlée.

Dienzelfden middag had ik er al een heel carillon van laten luiden: tinkelende electrische, dieptonige bronzen, snerpande. Hieruit kan iedereen afleiden, dat ik naar een huis loop te zoeken. Een glimlach? Alsof iemand, — hij mag dan een verweerden flambard op hebben, die hem, omdat hij bovendien nog onder de maat is, op een paddenstoel doet lijken; hij mag dan aan de knie uitgezakte broekspijpen dragen, een vaal kantoorgezicht vertoon, en vingers, waarvan de inktvlekken niet heelemaal af zijn gewasschen, — niet een dak boven het hoofd zou moeten hebben, wat vuur, als hij koud thuis komt, en een bed voor de nachturen.

Rustpoos — natuurlijk dat ik het huis eerst van de fundamente tot de kroonlijst toe heb bekeken, eer ik er aanschelde. Rijzig rees het op, fleurig en frisch in de verf, en met een bloemigen inklek door de bovenruiten. Op een hupsche vrouw leek het, helaas met misvormde voeten, die zich uit schaamte een paar el in den bodem schenen te hebben geboord; een verwonderlijk bouwsel. Een tree of vier moest ik afdalen, om het deurtje van het souterrain te bereiken. En zoo dan sta ik daar nu in een soort steenen put mijn lot af te wachten. Het spreekt wel vanzelf, dat ik geen hooger illusies dan juist dit souterrain koester. Trouwens alleen dat wordt verhuurd; de rest van de woning, welke, door zon overgoten, blank en frisch haar gevel voor den blauwen hemel stelt, en een eigen ingang, ruim als een poort,

heeft, is weeldegoed voor den rijkdom, en zou versleten schoenzolen, als de mijne zijn, zelfs op haar gangmat niet dulden.

Zoo — eindelijk — ach en mijn god, dat ik mijn hoed weer te diep af heb genomen, een gebaar, dat me al een keer als een bedelaar van de stoep heeft doen sturen. Een vrouw in het deurgat . . . een schoonmaakster blijkbaar, vierkant en knokig, alsof het leven haar met bijlslagen in den vorm gehouwen had, neen, niet zonder goedheid, zoo eene die je pleegt te bemoederen met de voortvarendheid, waarmee je een sribbelend kind in het bad stopt.

„Ik dacht...,” zeg ik nederig, terwijl ik op het huurbord wijs. Waarna zij mij voorgaat.

Zooals ik verwacht had, half duister en vochtig, de huiskamer gemeubeld met wat een niet al te verfijnde kieskeurigheid afgedankt heeft: de mahoniehouten tafel, de antieke kussenkast, stoelen, die van verschillend model zijn, en aan het verbleekte behangsel verbleekte gravures; verder dan het slaapvertrek, dat op de kajuit lijkt van een oud vrachtschip, en de kleine, grauwe keuken, waar je nog een ouderwetsche pomp in kunt vinden, met een koperen handvat aan het eind van den zwengel. Duidelijk is het, dat die niet meer gebruikt wordt, want in den muur, boven den gootsteen, laat een waterleidingkraan traag tikkend droppen vallen. En nu klettert een glazen deur open, je stommelt een paar trapjes op, natte koelte schuift zich langzaam tuschen je hals en je hemdkraag, en je ziet je in een donker tuintje aangeland. Je begroet er een paar uitgebloeide rozen, een geknakte dahlia en wat verarmde geraniums, die een hopeloozen strijd tegen netel, bloedblad en distel vol trachten te houden. Aan gene zijde van de onbegroeide, bruine schuttingen rijzen dan de

breedkronige beuken op van het onzichtbaar gebied van den droom en de schoonheid; maar die aan het veldje gras en kwijnend groen, dat aan hun voeten ligt, niets schenken dan eeuwige schaduw.

„Zoo,” zucht ik. Een eigenaardig kloppen merk ik aan mijn hart, terwijl er iets als een tocht waait door mijn gedachten, het gewone gevoel dit, wanneer ik me aan een toestand gewonnen zal geven. Ik vraag naar den huurprijs, en „goed” zeg ik. Waarna het mijn geleidster is, die allerlei van mij tracht te weten te komen. Of ik alleen ben, ongetrouwd, en met of zonder een dienstbode.

„Geen?” en mijn eten?

Dat ik dit soms buitenshuis neem, soms zelf kook.

Ik zie haar grijs hoofd knikken. Uitvorschend monstert ze mij, ach ja, en ik begrijp, hoe ik te kijk sta, klein en in mijn kleinheid nog gebogen, den hals scheef en den linkerschouder kouwelijk opgetrokken, mijn flambard, die tot bijna den grond reikt, in de eene hand, terwijl ik met de andere, gesticuleerend mijn woord poog te verduidelijken.

Er komt een strengheid in haar blik: „Wie, die de boel reddert? Niemand?” En voor ik het eigenlijk begrepen heb, wat over me besloten wordt, heb ik haar voor een paar uren, drie ochtenden in de week, aangenomen. Juist heeft ze die vrij, want zij werkt ook nog voor boven. Ze zijn daar uit de stad nu, en wat ze me verder nog meedeelt, gaat in een behoedzaam en eerbiedig fluisteren over: man, vrouw — een jong paar — en twee kinderen. „Ach, en een woning!” Ze brengt vinger en duim aan de lippen en werpt me de ruwe schets toe van een kushand. Ze geeft me een adres op, waar ik de sleutels kan krijgen en het contract kan worden opgemaakt. Drie maanden vooruit te betalen.

Ik weet niet, waarom ik bang ben dat ik zoo dadelijk bemoedigend op den rug zal geklopt worden, en ik haast mij de deur uit . . .

Dienzelfden avond nog — het donker is nog niet gevallen, enkel wat vroeg rood goud over de straatsteenen en om de toppen der gelende boomkruinen — meld ik mij weer voor het huis aan, maar nu vergezeld van een dienstman en een handwagen, waarin alles wat ik het mijne noemen mag, ligt opgestapeld. Bedachtzaam steek ik den sleutel in het slot, om de verf niet te beschadigen.

„Voorzichtig!” Met kleine passen achteruitlopend, en de korte armen in bezwerende gebaren uitgestrekt, ga ik den sjouwer die zijn last in een cyclopische omhelzing tegen de borst houdt geklemd, door de gang voor.

Zeker, die kisten zijn eigenlijk heel de verhuisboel, losse stukken zie je er maar weinig bij, hier deze hangklok, dat paar kleerenhaken, wat keukengereedschap, en een half kapotte leunstoel, die geen andere reden van bestaan heeft, dan dat ik eraan gehecht ben.

„In orde, ja, dank je,” en dan tuur ik, met het hoofd in den nek, naar een purperen tronie op boven me, en betaal loon uit. Een slag van de voordeur, die de wanden doet dreunen, de stilte, hier bèn ik . . .

Haastig zoek ik mijn timmergerei bij elkaar, dat ook mee is gekomen, ik wring een beitel tusschen de voeg van een pakkist, gehamer, krakend laat het deksel los. Nu ja, natuurlijk dat ik mijn hand opengehaald heb, en wat erger is, een winkelhaak in mijn mouw heb gekregen. Behoedzaam zet ik de plank met den spijkerkant tegen den muur aan, dan davert verwoed weer mijn hamer.

Tot zoover, en uitpakken. — Mijn lijfgoed. Doorzichtig als spinrag; maar er zijn zes nieuwe hemden bij.